

det Hele standser, at der slet Ingenting er, at der er bart Vord eller bar Vind; det er ikke den naturlige Følge af, at der intet Resultat kommer ud af Thingets Forhandlinger i det enkelte Aar, og det er saa godt som heller aldrig Thingenes Mening, at det skulde være det. Nei, mine Herrer! den naturlige Følge af, at der er en Uoverensstemmelse mellem Thingene, som ikke fører til nogen endelig Finantslov, det er, at det Aar er spildt, ved at den Udvikling, der skulde være foregaaet paa Finantsloven det Aar, ikke finder Sted. Man standser altsaa der paa det Punkt, man er kommet til, og det Nye, der skulde føies til, kommer ikke. Jeg taler her under Forudsætning af, at Finantsloven ikke kommer ud paa Grund af Uenighed mellem Thingene. Noget helt Andet vilde det være, naar Finantsloven var nægtet; hvorledes det saa vilde se ud, og hvad der saa vilde være Meningen, skal jeg ikke her undersøge, idet jeg har forstaaet den høitærede Conseilspræsident saaledes, at det i alt Fald ikke for Diebliffet er hans Hensigt at opfordre Landsthinget til direkte og positivt at nægte Finantsloven. Jeg har forstaaet den høitærede Conseilspræsident saaledes, at hans Hensigt ikke gaar videre — jeg veed ikke, om jeg maa bruge Ordet Hensigt; jeg vil sige Tanke — altsaa, at hans Tanke ikke gaar videre end til at tilveiebringe en uløselig Uoverensstemmelse mellem de to Thing. Under den Tanke altsaa, at der ingen Finantslov kommer, fordi det ikke lykkes den høitærede Conseilspræsident at frembringe, tilveiebringe en Uoverensstemmelse mellem de to Thing, under den Forudsætning er det, at hans Forslag er fremsat her i Thinget; men naar den høitærede Conseilspræsident er resigneret nok til at indtage det bedste Standpunkt, ikke at lade Landsthinget direkte nægte Finantsloven, men at nøies med denne uløselige Uoverensstemmelse, maa han ogsaa tage Konsekventsen deraf, og Konsekventsen af, at Finantsloven strander paa Uenighed mellem Thingene, maa blive det, jeg her har sagt, at den Udvikling af hele vor finantsielle Tilstand, som skulde være sket ved dette Aars Forhandlinger mellem de to Thing, faae vi ikke; vi blive staaende der, hvor vi tidligere slap. Dette er den naturlige og nødvendige Konsekvens af, at Finantslovbehandlingen for et enkelt Aar strander, og dette har ogsaa været Meningen med de midlertidige Finantslove.

Det er ikke saa, mine Herrer, at der er Tvivl om Forstaaelsen af klare og rene Bestemmelser, fordi der reises Strid derom; det er noget helt Andet. Der kan meget vel reises Strid om Noget, der er klart og

utvivlsomt som Dagen; det have vi set saa mange Gange her. Altsaa, jeg lægger ikke megen Vægt paa den Tvivl, man har om, hvad en midlertidig Finantslov vil sige, thi i Virkeligheden tror jeg, at den Strid, der er reist, mere er reist, fordi Finantslovens Ord være hævede over enhver Tvivl, fordi de være klare og aabenbare, saa at ethvert Barn kunde forstaa dem, end fordi der var nogen oprigtig Dobbeltthed i Forstaaelsen af den midlertidige Finantslovs Ord, saaledes som den har været affattet, saa længe vi have haft midlertidige Finantslove. Den midlertidige Finantslovs Ord ere disse, at Regjeringen bemyndiges til foreløbig, indtil Finantsloven er vedtagen, at afholde de løbende Udgifter, de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler. Jeg tror nu ikke, at der i Virkeligheden er Noget, som ikke forstaaar, at det at afholde de løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler er en Henviisning til at fortsætte Finantsforvaltningen, saaledes som den er, paa det Trin, hvortil den er kommen, at det er en Henviisning til at blive ved det Gamle, til man enes om noget Nyt. Ligesom dette er den eneste rigtige og fornuftige Mening, saaledes er det ogsaa efter Ordene den eneste mulige. Naar det nu er den midlertidige Finantslovs Mening og har været dens Mening utvivlsomt, uden nogensomhelst Tvivl og ogsaa uden Strid, saalænge vi have haft en Forsatning, naar det er den midlertidige Finantslovs klare og aabenbare Mening, vil det ogsaa være let for Enhver at se, hvilken gjennemgaaende, hvilken fuldstændig Omvæltning det er, som det ærede Ministerium nu foreslaar os at vedtage. I Stedet for at kræve en Bemyndigelse til at afholde de løbende Udgifter — med Hensyn til de løbende Udgifter er jeg ganske enig med Motiverne til dette Forslag i, at der ikke kan være og ikke behøver at være nogen Tvivl om, at de løbende Udgifter selvfølgelig ere de Udgifter, der løbe fra Aar til Aar, ere de Udgifter, der som en stadig voxende Strøm ere løbende gennem vore Budgetter, indtil de standse ved det Punkt, hvori vi hvert Aar modtage Finantsloven, at med andre Ord de løbende Udgifter er det ordinære Budget — i Stedet for altsaa at kræve Bemyndigelse til at afholde de løbende Udgifter, saaledes som de tidligere midlertidige Forslag have anordnet, vil Ministeriet nu ved Siden deraf tillige afholde de nødvendige. Jeg har allerede sagt, hvad det bethyder, at Ministeriet vil afholde de nødvendige Udgifter paa sit Ansvar; der er ingen Udgifter, som Ministeriet ikke paa den Maade kan komme til at afholde. Ministeriet vil ikke længer have